

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 43 (2303)

СУБОТА

9

КВІТНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.
Газета виходить
з 1939 року.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

А МОЖНА ЩЕ ПРОСТИШЕ

Робота реєстраторів поїздів непомітна, але важлива. Головне в ній — оперативність, яка дуже впливає на оборот вагонів.

На станції Помічна доведена застосовували такий спосіб: ходили між вагонами і переписували їх номери. Це забирало багато часу. Зміна Г. П.

Купрісінко, в якій працює в основному молодь, запропонувала перейти на нову технологію реєстрації з використанням магнітофонів. Коли состав тільки входить на станцію, номери вагонів фіксуються на плівку. Кілька хвилин — і робота закінчена.

Крім економії часу, це позитивно вплинуло на естетику роботи і дотримання правил техніки безпеки.

Г. ГУСЕЙНОВ,
член вузлових комітетів комсомолу станції Помічна.

ТИ НА ЗЕМЛІ—ГОСПОДАР

КОРОТКО ТА... НЕЯСНО

ЛЮДИНА вчиться, щоб застосувати набуті знання на практиці. Навчання задля навчання, аби була задоволеність у житті та напіреш у каші, корисні, як відомо, дає мало. Даруйте за банальність, та, аналізуючи працевлаштування випускників короткострокових курсів при Онуфріївському районному об'єднанні «Сільгосптехніка», доводимо висновку, що курси саме й організовують у районі задля галочки в річному звіті.

Зауважимо, що план мехізаційного району управління сільськогосподарства цього року перевищив. Понадпланово одержали 57 чоловік (планувалося — 35). П'ятнадцять новачків прийшли в тракторні бригади колгоспу імені Комінтерну. Значно поповнилися деталі колгоспів «Зоря», імені XXV з'їзду КПРС — саме ті господарства, де трактористів вистачає для двомісної роботи. Тут коефіцієнт змішаності найвищий. Найближчий він у колгоспах імені Ілліча, «Дружба», імені Кірова — в господарствах, для яких підготовка механізаторських кадрів не розкіш, а крайня потреба. Жоден юнак із колгоспів імені Ілліча і «Дружба» не одержав неспеціалізованого механізатора й цього року. Секретарі комітетів комсомолу цих господарств Юрій Вакуменко та Ніна Присенко про закріплення молоді на селі тільки читали в газетах.

Онуфріївський райком комсомолу, розв'язуючи питання механізаторського неосвоєння, теж вибирав шлях найменшого опору: цікавиться станом справ у тих господарствах, які самостійно сповідаються з цим питанням, тому й виходить, що одні присилають на курси по десять-п'ятнадцять чоловік, не маючи змоги потім їх працевлаштувати, інші не присилають жодного.

Взагалі закріплення молоді на селі має в районі кампанійський характер, займаються ним без певної системи. А вже при райкомі ЛКСМУ ще не створено комсомольського штабу по механізаторському неосвоєнню. Немає в райкомі й перспективного плану професійно-технічної підготовки молоді на п'ятирічку з урахуванням перспектив розвитку господарств. Ніхто в райкомі також не знає, скільки потрібно буде районній молоді механізаторів різних професій завтра, через рік.

Комітет комсомолу всю турботу про працевлаштування і закріплення молоді на селі обмежує надісланням їм на курси. Яка ж доля курсанта, те райкомівці поки що не відомо. Він досі не знає, куди подітися А. Юзюк, М. Мартинюк, А. Войткевич із колгоспу «Росія», яких було послано на курси. Заняті ці молоді виробничники не відвідували, істинні не складали, хоча господарству ой як бракує хліборобських рук.

Звичайно, випустити юнаків комсомольську лівітку легше, ніж постійно тримати під контролем не тільки його навчання, працевлаштування, а й творче зростання, сходження до вершин майстерності. Багато могла і повинна була зробити в цьому плані й позастатутна комсомольська організація курсів, принаймні в її компетенції були питання дисципліни, успішності, відвідування занять, бо не всі курсанти складали екзамени успішно, не всі систематично відвідували заняття.

А яка ж доля тих, хто навчався білий-меліт успішно? Ще минулого року закінчив курси Михайло Погудін. Але працювати самостійно на тракторі почав тільки цього

(Закінчення на 3-й стор.).

НЕХАЙ ЗАЗДРЯТЬ ТЕЗКИ

● ФОТОРЕПОРТАЖ

Кіровоградський завод друкарських машинок почав серійне виробництво канцелярських і електричних друкарських машинок «Ятрань».

ПОВІЛЬНО пливе нитка конвейєра. Пливе в майбутнє, в завтрашній день, минаючи зосереджені обличчя юнаків і дівчат, виносячи з цеху їхні турботи і такі блискучі, аж надто елегантні друкарські машинки, де на клавішах іще тепло від дотиків їхніх рук. Тетянка Чебанник зачаровано і трошки сумовито дивиться на конвейєр — так прощається мати з коханою, виставленою нею дитиною на перехресті доріг у великий світ. А ще окрім суму та змилювання вловив у Тетяниному погляді гордість. Гордість за значущість своєї праці. Благословляє дівчина «Ятрань». Ні, не річку Ятрань, що так само повільно й чисто пливе у великий світ, не танцювальний ансамбль, стежка якого з Кіровограда простяглась у безмежжя слави. І навіть не цукерки «Ятрань», які так подобаються малюкам республіки. До речі, два роки тому Тетянка Чебанник теж виготовляла «Ятрань» — цукерки із Знаком якості, продукцію нашої кондитерської фабрики. «Ятрань», над якою так заклопотано чаклюють члени комсомольсько-молодіжної дільниці складального цеху Марина Гаян, Людмила Блоцька, Олена Іщенко і Тетянка Чебанник, — це електрична друкарська машинка. Її виробництво освоєно на Кіровоградському заводі друкарських машинок. І не поступиться «Ятрань» своїм тезкам. Продукція заводу має високі експлуатаційні якості. Легкі клавіші, швидкість друкування — до 20 знаків за секунду — все це дістало визнання у тих, хто вже користується цією новинкою. Юнаки і дівчата вчать друкувати «Ятрань» і вчать самі. Бо професії складальника друкарських машинок поки що не знайти в жодному вітчизняному довіднику. Бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Микола Тананакін працював спочатку учнем, потім фрезерувальником в інструментальному цеху заводу. Саме там, у кузні заводських кадрів, відчув юнак смак металу, точність отих міліметрів, які доводиться регулювати тут, у складальному цеху. На Всесоюзному конкурсі робітників об'єднання «Союзорттехніка» Микола виборов перше місце серед молодих фрезерувальників. А потім довелося переучуватись йому, Михайлові Кошлякову, Григорієві Кондратенку та іншим фрезерувальникам на складальників.

(Закінчення на 2-й стор.).

З конвейєра сходять «Ятрань».

Фото В. КОВПАКА.

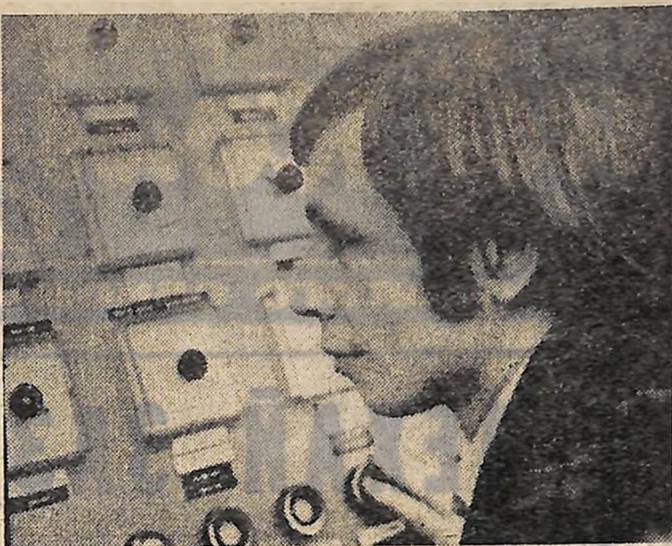
(Захінчення.
Поч. на 1-й стор.).
Сьогодні вони, молоді робітники, самі ачать інших. І сімнадцятирічний Наталці Барбановій так упевнено й легко працювати поруч свого наставника, бригадира Миколи Тананакіна.

З першого січня на заводі впровадили комплексну систему управління якістю праці і продукції. Комсомольці заводу, а їх тут 1200, акцентують свою увагу на якості. Хіба може бути інакше, адже продукція заводу йде у всі кінці країни, за кордон. Честь заводуської марки свято бережуть усі. І хоча комсомольці ливарник Віктор Митрофанов, майстер Микола Янков працюють на дільниці виготов-

рень. Усього ж «Ятрань» складається з 3400 деталей. За ними стоять люди, їхня копійка праця, їхнє щире прагнення зробити «Ятрань» кращою друкарською машинкою у світі. Тож недарма на контрольному аркуші поруч свого прізвища, даючи гарантію в безвідмовній роботі «Ятрані» протягом 18 місяців, молоді робітники друкують слова: «Підвищуйте якість друкарських машинок!»

1980 року, коли завод вийде на всю проектну потужність, тут буде випущено 140 тисяч друкарських машинок. Можна суперничати із знаменитою річкою, бо щохаїлини з конвейєра сходять одна «Ятрань».

І хоча сьогоднішня «Ят-

НЕХАЙ ЗАЗДРЯТЬ ТЕЗКИ

лення пінопластиролової упаковки, якість — і для них основою турбота. А взагалі в цеху пластмас виготовляють 119 деталей до машинки — від клавішів до шесте-

рань» відзначається надійністю і довговічністю, конструктори і технологи СКБ заводу вже працюють над її вдосконаленням. Комсомольці науково-дослідного

відділу Олександр Калягін, Михайло Максимов, Олександр Кліппер сповнені турбот зробити машинку кращою, надійнішою. І нехай поки що не завжди приходиться до них успіх і над кульманом доводиться чаклувати до зір, і нехай приміщення ще тіснувате, у конструкторів і на душі радісно, адже головне, що є ентузіазм, бажання творити. І слова над їхніми письмовими столами: «Десятий п'ятиріччя — ентузіазм і творчість молодих!» — то не тільки їхній девіз, то девіз усіх комсомольців заводу.

На фото: Віктор МИТРОФАНОВ біля пульта управління автоматичних ливарних машин (угорі). Контролер пластмасового цеху Надія ВОЛОШИНСЬКА і ливарник пластмас Володимир МИТЕЛІН оглядають упаковку (праворуч). Інженер-технолог Наталя ЖЕРНАКОВА, інженер-конструктор Богдан ГОРОДІЯК старший інженер-технолог Володимир ЧУМАК працюють над майбутнім «Ятрані» (ліворуч).

У механоскладальному цеху. Слюсарі-складальники Світлана РУБАН, Раїса ПІСЄВА, Галина КОСТЮК і Тетяна ЧЕЛАНІК (унизу).
Фоторепортаж В. КОВПАКА.

ВЧИТИСЬ КОМУНІЗМУ

Твій комплексний план

Комітет комсомолу нашої школи з початку навчального року зосередив головну увагу на проведенні Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у житті!» Цю велику роботу очолив штаб, до складу якого ввійшли заступник секретаря партійної організації школи В. М. Карашевич, секретар шкільної комсомольської організації Ірина Хмель, комуністи, комсомольці-активісти. Розробили і затвердили план, який став чітким орієнтиром на весь рік з урахуванням п'ятої, трудової чверті. Кожний член штабу віднині відповідає за окремий клас, закріплений за ним.

У класах, у свою чергу,

КОНТРОЛЬ І ДОПОМОГА

У КВІТНІ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА АТЕСТАЦІЯ В ШКІЛЬНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ ОБЛАСТІ

було створено атестаційні комісії, куди запросили ветеранів партії та комсомолу, викладачів суспільних наук, класних керівників, комсоргів.

Здійснюючи контроль за проведенням Ленінського заліку, штаб та атестаційні комісії на своїх засіданнях систематично розглядали, як виконуються особисті комплексні плани, чи підтверджуються звіти учасників заліку цікавими справами в групах.

У січні цього року загальні комсомольські збори розглянули питання громадсько-політичної атестації в школі. Штаб склав графік проведення атестації в класних комсомольських органі-

заціях, погодив його з партійним комітетом і дирекцією десятирічки, провів навчання членів атестаційних комісій.

Особливо прискіпливо члени атестаційних комісій поставилися до порушників дисципліни, до тих, хто не встигає, тягне весь колектив назад. Комсомольцям Володимирові Холодку, Сергієві Ветрову, Анатолієві Загорульку, Миколі Мисеврі, Леонідові Братку, Вікторові Польникову, Володимирові Лубенцю, Анатолієві

Крячуну, котрі не виконали особистих комплексних планів, систематично порушували дисципліну, було відмовлено в атестації. Їм уста-

новили строк для виправлення.

Але атестація — це не тільки колективний контроль за діяльністю учня, а й колективна допомога, корисна товариська порада. Окремим учням було роз'яснено причини їхнього відставання, за ними закріпили шефів із числа кращих комсомольців.

Громадсько-політична атестація в цілому показала зростаючу активність більшості учасників заліку, розширення їхнього громадського кругозору. Серед кращих ми називаємо Ольгу Сидоренко, Сергія Шуманського, Марію Мікорич, Наталю Данилюк, Наталю Дубовик.

Критичні зауваження, висловлені комсомольцями в ході атестації, ми врахували. Штаб оперативне намітив заходи для їх усунення.

Н. ФЕДОРЕНКО,
старша піонервожата
Витязівської середньої
школи Бобринського району.

У ЗВАБНОМУ КОЛІ СЛОВА

ОГЛЯД ПОЕТИЧНОЇ ПОШТИ

Потяг до поезії — це потяг до чудодійного вогню, який поспелить байдужість і черствість у людини і дарує нам радісні хвилини творчості. Ці хвилини перероджуються в перші, неспілі віршовані рядки. І дуже відрадно, що більшість початкуючих поетів, котрі надсилають свої твори до нашої газети, прагне не втрачати відчуття часу, тримати руку на гарячому пульсі трудових буднів, оспівувати прекрасне радянське сьогоднішнє.

Про комсомол і любов до Радянської Вітчизни пише кіровоградський Віктор Товстоног, про боротьбу за мир на планеті — Валентина Махтій з Добровеличківського району. Про незтомний, благородний труд хліборобів — рядки Людмили Попчук з Новоміргородського району. Героїв громадянської війни прославляє у своїх прозорих, хоч і грохотливих строфах Любов Гідець з Добровеличківського району.

На повний голос еспіває робітниче місто Світлозодськ Лідія Чорна. Вона пише:

Перехоплюють вітер каштани,
І берези, й високі дуби.
Кажуть люди — це місто дерзання,
Комуністів — героїв доби.

І, наче втораючи їй, Володимир Опапа з Долинського району виголошує у своїх поетичній декларації:

Моя земля — це заграви мартенів
І юності нестримна течія.
Моя земля — колиська Прометєєв,
Осяяна рубінами Кремля!

Звичайно, цей список можна продовжити. Але зараз хочеться поговорити про інших. Про роботу над словом. Поетичний цех — незвичайний цех. У ньому немає верстатів, не рухаються довгі стрічки конвеєрів, не стукотять молотки і не спалахує сліпучим сльвом електроварка. І водночас тут потрібно до сьомого поту відточувати кожну деталь, припасовувати дзвінку риму, міцно зв'язувати рядок до рядка в нерозривну ланку віршованої строфи. Огже, це — праця. Серйозна, дуже відповідальна.

Якось французький філософ Д. Дідро сказав: «Мистецтво полягає в тому, щоб знати незвичайне у звичайному і звичайне у незвичайному». Ось про такі пошуки наших авторів і поведемо далі мову. Володимир А. з Бобринця у вірші «Мадонна» каже:

Вона несе дитя своє додому,
У неї очі — річечки між скель.
Чи не таку, задумливу, мадонну
Намалював нащадкам Рафаель?

Мабуть не таку. І, взагалі, уявити скелястозілля красуню з річечками очей надто важко. Логічно образу не виважено, не продумано художньої деталі, внаслідок чого серйозний вірш сприймається як пародія.

Поспішність призводить до того, що деякі початківці пишуть, не рахуючись не тільки з художнім виконанням вірша, а й з елементарною грамотністю. Як зразок цього може бути вірш «Весна» Володимира С. Поезія його починається «оригінально»: «Весна прийшла до нас у гості, пече зіму до самійності». Справді важко визначити, якою мовою користувався автор (вірш виприщаний у суржиковому руслі до кінця).

Слабка техніка віршування, поетичні штампи, біди рими тощо притаманні речам початківців А. Галата, С. Ремезова, Г. Воронівця, О. Панєвній, Л. Кулик, В. Василевського та багатьох інших. Звичайно, техніку можна опанувати. І ми сподіваємося, що названі автори незабаром порадують нас новими, змістовними й досконалими, творами. Хочемо їм порадити не боятися чорнової роботи над поетичним словом. Поезія білоручок не терпить!

Про молодих поетів, про тих, хто вирішив торувати круту і звабну дорогу до мистецтва, свого часу видатий український радянський поет М. Т. Рильський сказав: «Нероджені великим народом, виховані радянською школою, про яку стільки ніжних слів розкидано у їх віршах під ласкавим стрігом і недремним оком Комуністичної партії, виходять молоді поети в найпереводнішу у світі радянську літературу». Отож будемо підтримувати цього високого поклонника. Хай наше перо не тупиться, об ісевадопоезію, не ржає від сірості і фальші. Хай воно буде завжди гострим і правдивим!

В. ГОНЧАРЕНКО,
член обласного літоб'єднання.

КОРОТКО ТА... НЕЯСНО

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

днями, хоча хлопцеві вже давно виповнилося піснеспіву років. Та й трактора Михайлові довірили незадовго до гризів у Радянську Армію. Мине два роки, і постає перед членом колгоспу «Шлях Жовтця» Михайлом Погудиним проблема: повертатись до рідного колгоспу чи податись у Кременчук або Світловодськ, куди зовсім близько. В комітеті ж комсомолу тільки безпорадно розведуть руками: як хоче, мовляв, так і зробить...

Там, в армії, згадає хлопець свої блукання без певних занять у тракторній бригаді, згадає оту формальну комсомольську путівку, — і, мабуть, вибере собі шлях у житті інший.

Свою неувагу до випускників короткочасних курсів голови правління деяких колгоспів пояснюють недостатністю знань курсантів для самостійної роботи. Ніде правди діти, є в цьому деякий сенс. Бо вчили майбутніх механізаторів недовго і абияк, рік у рік курсам бракує викладачів. До речі, азагалі в районному об'єднанні «Сільгосптехніка» працює всього 7 чоловік із вищою освітою, часто курсантів учать люди малокваліфіковані. До того ж протягом чотирьох місяців юнаки і дівчата навчались у кабінеті, який не відповідає сучасним вимогам, погано обладнаний наочністю. Тому й не дивно, що більшість господарств району учорашніх курсантів тримають поки що на задвірках справжньої роботи і, як склалося мені в колгоспі імені Комінтерну, вчить їх лише азів механізаторської справи.

— Що наші роблять? Пообідали та хліб їдять, — відповіла на запитання про працевлаштування випускників курсів групкомсорг першої тракторної бригади колгоспу імені Комінтерну Світлана Калужна.

Віктор Ткаченко, Володя Руденко, брати Анатолій та Василь Лисенки проходять місячне стажування. За довідченням механізатором комуністом Олександром Івановичем Богдановим закріплено випускника Віктора Євтушенка. І хоча Віктор блискуче склав екзамени, наставникові ще довго доведеться вчити його.

До речі, ні райком комсомолу, ні районне управління сільського господарства ще не мають якоїсь конкретної, чіткої думки про необхідність і строки стажування випускників. І тому в одних господарствах стажування обов'язкове, в інших, наприклад, у колгоспі імені XXV З'їзду КПРС, молодим механізаторам одразу довіряють техніку. Як бачимо, клопоту з короткостроковими курсами у райкомі комсомолу більш, ніж досить, хоча випускники вже прийшли в тракторній бригаді.

10 квітня при районному об'єднанні «Сільгосптехніка» мали початися заняття на нових курсах — підвищення кваліфікації комбайнерів. Мали, та початок їх відклали на невизначений строк, бо проблеми попередніх курсів залишилися нерозв'язаними. Знову погано обладнане, тісне приміщення, знову об'єднання та управління торгуються між собою за викладачів, котрих не вистачає, знову райком комсомолу пустив підготовку кадрів для роботи на нових комбайнах на самоплив...

Л. КРАВЕЦЬ.

Онуфріївський район.

СВІТЛОФОР: ЗЕЛЕНИЙ ВОГНИК

Зробивши перші, невпевнені кроки по землі, дитина стає... пішоходом. Я вважаю, що гозорити про те, що дітей треба вчити правил вуличного руху, зайве. З цим погоджуються всі. Тим часом минулого року, скажімо, в Кіровограді сталася 31 дорожньо-транспортна пригода з вини або ж за участю дітей.

Тож створення в місті загону юних інспекторів руху, певно, виправдане.

Юні друзі ДАІ організовують у школах вивчення правил безпеки руху, оформляють куточок, проводять ранки, тематичні вечори. Особливо відзначаються загони шкіл №№ 1, 3, 4, 5, 16, 24, 25. Наприкінці березня в місті проходили змагання між загонами юних інспекторів руху. Мета — вивчення і пропаганда правил безпеки руху. Програма змагань була широкою. Потрібно було не тільки чітко знати свої обов'язки, до-

ДОРОГА І ТИ

рожні знаки, правила руху пішоходів, а й уміти подати першу медичну допомогу потерпілому. Практичні навички перевірялися в дитячому містечку парку імені В. І. Леніна під час велосипедної естафети.

Чотирнадцять шкіл виставили свої команди. Переможцями стали учні середньої школи № 6. На другому місці — загін школи № 5, на третьому — школи № 16.

Переможців нагороджено почесними грамотами, призами. Дві кращі команди будуть учасниками Всесоюзного огляду загонів юних інспекторів руху. У квітні вони поїдуть на зональні змагання.

В. СОЛОВІОВ,
держінспектор ДАІ
міського відділу
внутрішніх справ.
м. Кіровоград.

ПИТАННЯ «Що дозволено молодості?» завше актуальне. Адже молодість, іншими словами, це — пошук свого «я». І пошук цей ведеться шляхом своєрідних «виходів» людини з усталених законів, здавалося б, буденного життя, — пізнання якого в молодості відбувається особливо інтенсивно, шляхом творчого, самобутнього осмислення і навколишнього, і свого внутрішнього світу, шляхом з'ясування людських стосунків у праці, дружбі, коханні.

Інший «вихід» — прилучення до світу прекрасного. Справді, мистецтво вміти гарно танцювати і є однією з багатьох форм самовиявлення особистості. Якщо це так, то що ж: танцюй і відпочивай, коли вже знайшов час вибратися з домішки. Але ж ні! По-перше, далеко не всі хлопці і дівчата вміють танцювати як слід. По-друге, нерідко затьмарює хорошиї настрої один із молодиків, котрий, хильнувши за порогом клубу, починає з усієї сили показувати тільки себе. Форми використовують різні: надто вільно (некультурно) викидається під час швидкого танцю і т. п.

І притягати до відповідальності таких людей вкрай необхідно не тільки тому, що вони дозволяють розв'язку поведінку в громадському місці, а й тому, що показують погані приклад молодшим. Тут і треба навчити хоча б танцю. Та нікому...

Мені можуть заперечити: мовляв, працюють же в інституті сільгоспмашинобудування і в деяких інших навчальних закладах студії бального танцю. Так, але цього замало. Показові виступи учасників таких художніх колективів, консультації зовсім не завадили б тим, хто хоче змістовно відпочити на танцмайданчику.

Молодість позна неупередженості: вміє любити, жертвувати собою. Та не забуваймо, що вона не завжди спроможна контролювати свої вчинки.

Безкультур'я ніколи не прикрашало людину. Воно не прикрашало молодості, хоча подібаються ще хлопці, які доводять своє право здаватися справжнім мужчиною тим, що курять, п'ють горілку, грубо поводяться з дівчатами. А проте, щоб завоювати повагу людей, не замислюються зовсім. Більше того, навіть окремі дів-

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ „МК“

«ЩО ДОЗВОЛЕНО МОЛОДОСТІ?»

ХТО ТИ, ЮНАЧЕ?

- ШО Ж ТАКЕ МОЛОДІСТЬ?..
- САМОУТВЕРДЖЕННЯ В... ТАНЦІ.
- НУ Я МУЖЧИННИ...

чата почали забувати про вірність, честь, скромність.

Якось зустрівся я зі старим приятелем. Давно не бачились, тож і зраділи один одному. Зайшли до скверика, що напроти центрального універмагу. За цікавою розмовою непомітно спливав час. Коли бачимо: простують до нас дві модно одягнені юнки. Ну, не дізачата а справжні красуні. І років їм небагато: по 15—16 — не більше. Але запитання однієї з них: «Чи немає у вас запалити?» — було поставлене так зневажливо, що не сразу їй відповідь знайшлася. Намагалися тактовно присоромити дівчат — куди там! Повернулися й пішли геть. А з деякої відстані донеслося зневажливе: «Ну й мужчини тепер пішли...»

Звідки? Звідки береться оцей цинізм, зверхність над усім? Мабуть, недопрацює і школа, яка звикла бачити своїх учнів тільки на уроках. А які ідеали молоді людини? Чим вона живе? Про що мріє? Чи кожний учитель, класний керівник знає про це? Погодьтеся, що не кожний. А молодь наша, як губка, вбирає в себе і хороше, і погане. Для неї ідеали формуються навіть після перегляду «суперкінострічок» за-

хідних фірм. Чи не тоді появляються схилиння перед поваченим на екрані, просування в темряву уявного, нереального світу, нарешті, порожні пляшки з-під «тонусної» рідини в туалетах і незрозуміла само-впевненість окремих індивідів?

З початком дискусії в молодіжній газеті я запропонував слухачам підготовчого відділення при інституті тему для твору: «Як я розумію поняття «дівоча гордість»? Домовленість була одна: писати відверто, щиро. Відповідей зібралось чимало. В них були і загальні роздуми, і спроба висунути тезу, а потім доводити її, і просто відписки.

Повірте мені, «стилізувати» ці думки-роздуми під вчинки окремих дівчат, що починають танцювати після знайомства зі спокисливим Бахусом, було просто неможливо. Аби ж була цілкова впевненість у тому, що слова і вчинки у деякої частини нашої молоді завжди становлять нерозривну єдність...

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
викладач Кіровоградського
педагогічного інституту імені О. С.
Пушкіна.

10 квітня — День військ протиповітряної оборони країни

ВАРТОВІ РУБЕЖІВ ВІТЧИЗНИ

Відмінник бойової і політичної підготовки.

Воїни ППО країни глибоко усвідомлюють величезну відпо-

відальність перед Комуністичною партією, Радянським урядом і народом по захисту повітряних рубежів великої соці-

лістичної Батьківщини. Вони завжди насторожі, завжди в бойовій готовності.

(ТАРС).

Відмінники успіхами в бойовій і політичній підготовці зустрічають своє свято воїни протиповітряної оборони країни. В частині і підрозділах широко розгорнулося соціалістичне змагання за успішне виконання зобов'язань, взятих на честь 60-річчя Великого Жовтня. На фото (зліва направо): відмінник військовий льотчик лейтенант Рустам ІСАНГУЛОВ, Марат АРЗУМЕТОВ і капітан Олександр ШКАДОВСЬКИЙ. (Фотохроніка РАТАУ).

Нічний заняття ракетників. (Фотохроніка РАТАУ).

Д ЕНЬ військ ППО країни відзначається цього року в обстановці всенародного політичного і трудового піднесення, викликаного підготовкою до святкування 60-річчя Великого Жовтня.

Війська ППО країни мають багату бойову історію, вони вписали яскраві сторінки в героїчний літопис Радянських Збройних Сил. Уже у жовтнів дні 1917 року за особистою вказівкою В. І. Леніна для захисту з повітря колісної революції — Петрограда формувались перші підрозділи протиповітряної оборони. На Путиловському заводі було створено і оснащено сталевий протилітаний дивізіон, який незабаром у боях під Псковом відкрив бойовий рахунок артилеристів-зенітників.

У грізні роки Великої Вітчизняної війни війська протиповітряної оборони внесли вагомий вклад у досягнення перемоги. Воїни самовіддано і мужньо захищали від повітряного нападу адміністративно-політичні центри і промислові райони країни, комунікації фронтів, угруповання військ на полі бою.

Значні організаційні і якісні зміни відбувались у військах ППО країни в післявоєнний період. Вони виділяються в самостійний вид Збройних Сил. Захисники неба одержали найновіші засоби попередження про повітряний напад, потужні зенітно-ракетні комплекси, всепогодні надзвуківі винищувачі-перехоплювачі, автоматизовані системи управління, швидкодіючі засоби зв'язку. В усьому цьому використано найновіші досягнення науки і конструкторської думки. Безперервно оновлюється і збагачується арсенал способів ведення бою.

Нині серед воїнів понад 96 процентів становлять комуністи і комсомольці. Більшість воїнів є спеціалістами високої класної кваліфікації. Кожний третій —

З РОСТОВСЬКОЇ партизанської бази група парашутистів-десантників потувалася вилітати у ворожий тил. Писали листи рідним, знайомим. Здавали свої особисті речі, які на окупованій території будуть зайвими.

Разом з комсомольським квитком Марія Приходько здала на зберігання маленьку записну книжечку.

— А ви не читайте, товаришу майор, там мої дівочі таємниці, — соромливо сказала вона і, блиснувши синіми очима, вибігла на вулицю.

Тільки у мене й діла, що читати дівочі таємниці, — невдоволено буркнув офіцер із співочими скронями, — без них голова сніхала.

Він подивився у вікно за яким проманила білава голова дівчини. Природа наділила її вродою, гідною пензля великого митця. Про таку красу дівчат співали у наших українських піснях. Довга коса, глибокі, ясні, як зорі, сині очі.

Майор ще раз поглянув на дівчину і мимовільно відкрив записну книжечку, яку передала йому комсомолка.

— Таємниці, — повторив він, гортаючи аркуші. — Написи, на збірках казачого, а ти зберігай з такими важливими документами.

На першій сторінці записної книжечки рябіли якісь карлючки, виведені, очевидно, маленьким братиком чи сестричкою Марусі. Далі йшли дрібним почерком перенесані пісні «Синя хустинька», «Морячка», «Ой Діпиро, Діпиро», «Священна війна».

Тут же уривки з творів радянських поетів Суркова, Твардовського, Сосюри, Рильського. Тітчини — про Радянську Вітчизну, про мужність радянських людей.

«Нім діли змародів до рук,
Щоб ми розпитували з тобою,
Фашистська гадюка з годюк,
За кров, за страждання, руйну,
За все ми відплатим тобі,
Ніколи ти нашу Україну
Не зможеш у цій боротьбі».

Майор прочитав останні записи за липень 1943 року: «24 липня. Сьогодні бачила уявні нашу рідну хату. Все по-старому, тільки квіти зів'яли, зів'яли довіч. А я так люблю квіти! Мені їх жалі. І я плакала. Проклинулася вся в сльозах».

Майор не читав далі. Він співчуваю похитав головою і взяв трубку польового телефону: — Я думаю, що Марію Приходько замінити треба. Куди її посилати таку малу та плаксиву? Здається перших же пострілів. Завдання дуже серйозне... Командир ручається? Ну дивіться...

Завдання справді було дуже серйозним і небезпечним. Група парашутистів-десантників літаком повинна пробратися на Кіровоградщині, в Черний ліс, до партизанів. Вона має доставити партизанам зброю, боеприпаси, вибухові речовини, радіо, батареї для радіостанцій, продукти харчування. Такі доручення давали тільки найсильнішим і досвідченим. А Марія Приходько ще ні разу не була в тилу ворога і вперше страждала з парашутом.

Уночі на аеродромі партизанської бази майор підійшов до Марусі.

— Ну як справи, товаришу Приходько?

— Все в порядку, товаришу майорі — гордо відповіла дівчина.

Грозливий пантаж (патрони, гранати, радіостанції, парашут) стискав плечі, тяг донизу. Але вона стояла струнко.

— Може, відкасаємо твої політ, Марусю? — Ні, я полечу. — рішуче сказала вона. І Приходько швидко пішла до літака, на який уже почалася посадка.

ПАРТИЗАНИ Чорного лісу чекали прибуття літака. Для посилення боротьби з гітлерівськими окупантами народним месником потрібно було більше зброї, набоїв, мін, вони чекали радіостанцію. І тому тут, у лісі, всі, кому слід було знати про виліт літака, з неабияким старанням готувалися прийняти людей і сантаж.

Партизани і підпільники ще вчора на великій лісовій галявині розклали хмиз для

Експедиція «Слава»

ОСТАННІЙ ПОСТРІЛ

ХТО ЗНАЄ, ДЕ ЗАПИСНИК МАРІЇ ПРИХОДЬКО!

логінця, яке повинне було спалити, коли наближатиметься радянський літак...

Зоряла ніч, тепла й тиха. Здавалося, долала гуркіт ворожої авіації — «мессершмітти» летіли на слід.

12 годин ночі. З-за Дніпра почувся гурт транспортних літаків...

— Здається, наші.

Але він не долетів до Чорного лісу. Появившись над Знаменкою і зорієнтувавшись на інші вогні почав скидати парашутистів і вантаж. Десантники потрапили на поляну, на коліно залізали, в центрі міста.

Гітлерівська командувача негайно послала на боротьбу з парашутистами своїх «прохвостів», що базувалися у Знаменці. Вони оточили групу сміливців, щоб за всяку ціну захопити тих, хто прибув з Великої землі. Підстріли і постріли відкривали по стінках будинків, по нагонах, де по одному, по два зникали десантники.

То там, то тут партизани давали нові автоматні черги по ворожому цену. Палали від вулчачих пострілів народних месників фашисти і поліцаї. Ворожі солдати та українсько-буржуазні націоналісти, яких чіталиши вперед гітлерівські офіцери, знову обережно рушили ценом проти партизанів. Та за хвилину вони лежали мертвими.

Темна ніч. Куди ж пробивався, щоб потрапити в Черний ліс? Шопрала, групи десантників, що відстрілювалися, один із знаменських залізничників порядив.

— Пробивається на північ там міський парк а звідти — недалеко Черний ліс.

І ця група, відбиваючись від наслідуючого ворога, проскочила до лісу.

На деякий час перестрілка стихла. А ворог, підтягнувши нові сили жандармів і по-

ліцаїв, знову пішов у наступ проти інших десантників. Гітлерівська командувача побоювалася, що партизани Чорного лісу зможуть прийти на допомогу оточеним. Та в лісі нічого ще не знали про бій у Знаменці.

Десантники бігли до останнього патрона. Багато з них загинуло на станції смерті героїв. У цьому першому бою було поранено й радистку Марусю Приходько. Зосталася одна, та все ж продовжувала боротьбу. Проти цієї ворог кинув кілька десятків солдатів і поліцаїв. Попав 50 убитих і поранених гітлерівців лежало навколо неї. Марусю, близько підступивши вороги, майже впритул розстрілювали її. Вона переглянула диск, що валився біля ніг, — порожній. Фашисти цього тітки й чекали. Ім хотілося вбити партизанку живою.

— Здавайся, русі! — закричали окупанти, і кинулися до неї.

Але Марусю вихопила пістолет, і влучні партизанські кулі припинили до землі ще кількох чужинців. Решта сховалася за будинками. З такою фанатичною настирливістю вороги чекали кожен в оточеній партизанки кімнаті патрони, все одні вони нікуди не динілись.

І робіткінці. Гітлерівці та поліцаї висипали з будинків, але Марусю знову примусила їх відступити — у неї були ще гранати. Одна за одною постріли вони в тилу ворогів. Почувся крики, лемент поранених. І знову тиша. Переконавшись, що партизанка використала все, що було у неї, фашисти стали сміливими. І все ж не наважувалися підійти до неї.

— Здавайся, русі! — загарчало кілька голосів.

Марусю стрепенулася. Машинально вихопила з кишені хусточку, розгорнула її і дістала останній патрон що за партизанським правилом зберігався окремо. Зарядила пістолет.

— Хай живе наша Радянська Батьківщина! — голосно вигукнула вона патріотка і вистрілила...

МАРУСЯ опритомніла в німешькому госпіталі. Навколо неї стояли фашистські офіцери. Вони оглядали її місце якесь диво. Не могли повірити, що ця проста дівчина стримувала такий великий нідрезлі, що вона влучними пострілами знищила таку кількість гітлерівських солдатів.

Есесівський командир вимагав у партизанки:

— Передай нам шифр партизанської радіостанції. Ми тебе випустимо, збережемо тобі життя.

Та Марусю мовчала. Три дні і три ночі гітлерівські капі мучили її, але вона нічого не сказала. Вона домерла героїнею, не заплямувала своєї честі нічим. І заслужила вічну славу. На срібних струнах бандури зазвучали пісні про горду й мужню Марію Приходько.

Але хто вона? З якого краю? Де її рідня? Де її бойові друзі і де той записник, у якому вистовлено дівочі жалі про зів'ячені квіти?

М. ПШЕНИЧНИЙ,
колишній член штабу партизанського з'єднання імені Ворошилова.

СКА (ЛВІВ) — «ЗІРКА» — 0:0

Після деякої перерви армії знову почали виступати в рідному місті. Для Львів це був перший матч сорокового чемпіонату країни. Як відомо, в першому турі вони були вихідні. Глядачі стали свідками напруженої цікавої боротьби. Атаки наростали то біля одних, то біля других воріт. Але захисні дії були впевнено й надійно. Деякостю хвилини не принесли бажаного успіху жодному колективу. Суддівська колегія зафіксувала бойову нульову нічию. Клуби записали у свої активи по одному очку.

Наступні матчі — 12 квітня. В цей день «Зірка» у Жданові помірється силами з «Новатором».

В. ШАБАЛІН.

У Києві закінчилися фінальні змагання першості УРСР серед школярів з кулькової стрільби. У фіналі успішно виступила команда Кіровоградської дитячо-юнацької спортивної школи № 1. Вона посіла четверте місце, пропустивши вперед зорі команд Київської, Ворошиловградської та Кримської областей.

У виправі МГ-5 кировоградці Олександр Дробинський, Юрій Жариков та Олександр Калішев (їх тренує О. М. Ченков) вибороли перше місце.

Непогано виступив вихованець тренера майстра спорту СРСР Георгія Ковалюка Сергій Тимченко (виправі МП-3). З результатом 294 очка з 300 можливих він зайняв друге призове місце. Тепер команда юних спортсменів кировоградців готується до Спартакіади школярів УРСР, що відбудеться в червні.

Г. ТОЛОК,

кандидат у майстри спорту.

Редактор **М. УСПАЛЕНКО.**

НА ЛІНІ — ЧИТАЧ — ГАЗЕТА

«Чи правильно бухгалтерів заводу вирахувала прибутковий податок із сум, нарахованих мені у зв'язку з відпусткою по вагітності і родах?»

Г. БЕЗНОСЕНКО,
м. Кіровоград.

Порядок сплати прибуткового податку встановлено Указом Президії Верховної Ради СРСР від 30 квітня 1943 року «Про прибутковий податок з населення» і чинною інструкцією Міністерства фінансів СРСР. Ці нормативні акти чітко визначають, які виплати оподатковуються, а які — ні. До сум, що оподатковуються, належать і виплати з коштів соціального страхування при тимчасовій непрацездатності.

Отже, з нарахованої допомоги по вагітності і родах, узаконеної вище, податок вираховується.

Б. ЛИТВИНЕНКО,
член судової колегії в цивільних справах обласного суду.

ЕЩЕ НЕ ВЕЧЕР

Стихи **М. ПОЖИГІНА.**
Музика **М. ЧЕРВИНСКОГО.**

Ах, как быстро годы наши мчатся,
Как кружит нас дел круговорот,
Не успеет новый день начаться,
Вечер уж толчется у порот.
Только что с уроков усталы,
Только что влюблялись

первый раз,
А уже половину отпугали,
И осталось полноты у нас.

Припева:
Давай опять пойдем весело навстречу,
Давай в глаза рассвету поглядим.

Еще не вечер, еще совсем не вечер,
Все главное, быть может, впереди.

Ничего почти не изменилось,
Только ночи стали чуть длинней,
Только сердце чуть утомилось,
Только жизнь узнала до корней,
Да забот прибавилось.

К тому же,
Да надеждам чуть прикривлась дверь,
Но зато мы вдвое крепче дружим.

Втрое крепче любим мы теперь.
Припева:
Мы бежим, бежим за сней птисцей,

Да не всем доплатить ее дано,
Каждому свое, как говорится,
Только жизнь прекрасна все равно!

Только пенять голову не надо,
Только рук не надо опускать,
Счастье наше ходит где-то рядом,
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

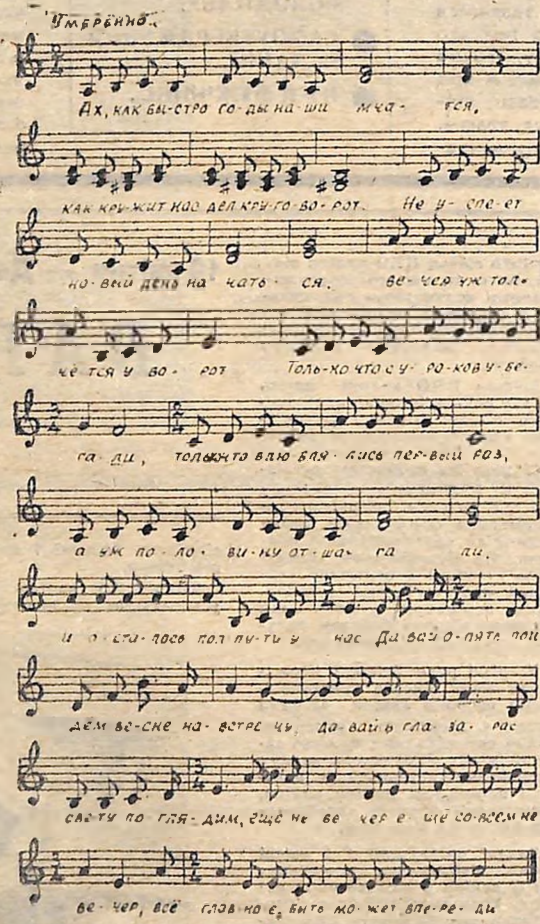
Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Припева:
Только нас не может отыскать.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградської обласної ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу півнів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 19105,

Обсяг 0,5 друк. арк.,

Індекс 01197,

Зам. № 149,

Тираж 60 600.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

ПОГОДА

Під час 9 квітня по території області і місту Кіровограду переважає північно-західний вітер і в західних районах і північно-західних місцях невеликий дощ. Вітер південно-західний 5-8 метрів на секунду. Температура повітря по області 15-20, по місту — 17-19, градусів тепла.

За даними Українського бюро погоди 10-11 квітня переважає північно-західний вітер, місцями короткочасний дощ, можлива гроза. Вітер південний 5-10 метрів на секунду. Температура повітря вночі 10-15, вдень 14-19 градусів тепла.